

Sygn. akt II Cz 502/15

POSTANOWIENIE

K., dnia 8 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Wojciech Vogt

S.S.O. Janusz Roszewski

S.S.O. Barbara Mokras – spr.

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) (...) Oddział Wojewódzki (...)w P.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia (...) (...) Oddział Wojewódzki (...)w P.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 25 maja 2015 r., sygn. akt I Nc 1814/15

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

Sygn. akt II Cz 502/15

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. odrzucił pozew (...) (...) Oddział Wojewódzki (...)w P.przeciwko M. Z.o zapłatę 80 zł z tytułu opłaty przewidzianej w art. 28 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581 z późn. zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że o braku dopuszczalności drogi sądowej w dochodzeniu roszczeń między NFZ a ubezpieczonym wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt IV CSK 435/12, publ. Lex 1318445.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł (...) (...) Oddział Wojewódzki (...)w P.domagając się jego uchylenia. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono naruszenie art. 28 ust. 1 i ust. 1c oraz ust. 1d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych.

W uzasadnieniu wskazano, że przepisy ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych nie przewidują, aby opłata, dochodzona pozwem

w niniejszej sprawie, była ustalana decyzją Dyrektora Oddziału (...) oraz aby podlegała ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Z tej przyczyny brak jest prawnych podstaw do odrzucenia pozwu, gdyż jedynie droga sądowa może być drogą dochodzenia zapłaty przedmiotowej należności.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zaskarżone postanowienie nie może się ostać.

Analizując przedmiot żądania objętego pozwem w niniejszej sprawie wskazać należy, iż poza sporem jest, że dochodzona opłata znajduje swoją podstawę w art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 581 z późn. zm.). Wątpliwości budzi jednak jej charakter, a w konsekwencji dopuszczalność drogi sądowej w dochodzeniu tej należności.

Wskazać należy, że dopuszczalność drogi sądowej zależy od dwóch elementów.

Po pierwsze, musi chodzić o sprawę cywilną (w znaczeniu materialnym lub formalnym), po drugie, nie może istnieć przepis szczególny, który wyłączałby sprawę cywilną spod jurysdykcji sądów i przekazywał ją do właściwości innych organów (art. 2 § 3 k.p.c.). Oba

te elementy muszą być spełnione kumulatywnie, gdyż brak chociażby jednego z nich prowadzi do niedopuszczalności drogi sądowej. Zauważenia także wymaga, że wykładnia art. 1 i 2 k.p.c. powinna pozostawać w zgodzie z przepisami art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 177 Konstytucji RP, które gwarantują każdemu prawo do sądu, stwarzając domniemanie kompetencji sądu powszechnego we wszystkich sprawach, z wyjątkiem spraw ustawowo zastrzeżonych dla właściwości innych sądów. Pojęcie sprawy cywilnej powinno być więc rozumiane szeroko. W sytuacji, w której sprawa ma charakter sprawy cywilnej, w niniejszym przypadku jest to sprawa o zapłatę, droga sądowa mogłaby być wyłączona tylko wtedy, gdyby przepisy szczególne przekazywały ją do właściwości sądów szczególnych lub innych organów (art. 2 § 1 i 3 k.p.c.).

Za przepis szczególny przekazujący sprawę cywilną

do właściwości organu administracyjnego można uznać tylko taki przepis, który wyraźnie wskazuje, że organ ten rozstrzyga daną indywidualną sprawę w sposób władczy w drodze wydania decyzji administracyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt I CSK 470/13, publ. LEX nr 1523242). Poza tym, zarówno w judykaturze, jak i w doktrynie podnosi się, że przepis przekazujący rozpoznawanie określonych spraw do właściwości innych organów należy - w razie wątpliwości - interpretować ściśle (por.

np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., sygn. akt IV CSK 390/06, publ. LEX nr 465948).

Mając na uwadze powyższe rozważania w ocenie Sądu Okręgowego nie jest wystarczające dla odrzucenia pozwu w niniejszej sprawie wskazanie przez Sąd Rejonowy,

że dochodzone roszczenie ma charakter publicznoprawny. Sąd I instancji stwierdzając niedopuszczalność drogi sądowej powinien wskazać tryb i sposób dochodzenia przedmiotowego roszczenia, czego w niniejszej sprawie nie uczynił. Jest to o tyle zrozumiałe, że przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych nie zawierają szczególnej regulacji w tym zakresie. Podzielić także należy stanowisko skarżącego, że w przepisach tej ustawy przewidziane

i wyraźnie wskazane zostały sytuacje, gdy zastosowanie mają przepisy kodeksu postępowania administracyjnego (por. art. 31f ust. 4, art. 50 ust. 18, art. 109 ust. 6, art. 181 ust. 1 i art. 182 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych). Żaden z tych przepisów nie dotyczy należności z tytułu opłaty przewidzianej w art. 28 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych. Nie ulega również wątpliwości, że przepis ten nie przewiduje rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy w sposób władczy i wydania decyzji administracyjnej.

W konsekwencji, z uwagi na domniemanie dopuszczalności drogi sądowej zawarte

w art. 2 § 3 k.p.c., Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.